

Even uw aandacht...

*Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.
Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het
mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.
Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige
toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van
boekjes voor opvoering beslist.*

Veel leesplezier!

DEN HOND VAN TANTE JEANNE

Een blijspel in drie bedrijven

door

Bruno C. van Brabant

Naar een idee van Ronny Pauwels & Ludo Rouffa

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen

2002

Nr. 2768

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

Toneelfonds J. Janssens B.V.B.A.
Te Boelaerlei 107
2140 Borgerhout Antwerpen
rechten@toneelfonds.be

Bij aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een formulier 'Aanvraag tot opvoering'. Op dit formulier moet men plaats en datum(s) van opvoering invullen. Het moet minstens vier weken voor de opvoering(en) aan Toneelfonds J. Janssens worden bezorgd of digitaal worden ingediend via www.toneelfonds.be → opvoering.

Enige tijd voor de opvoeringen ontvangt men dan van Toneelfonds J. Janssens de factuur voor te betalen auteurs- en/of vertaalrechten.

Iedereen die een 'Aanvraag tot opvoering' indient wordt verondersteld de 'algemene voorwaarden aanvraag opvoering' (zoals ze vermeld staan op onze website) te kennen en te aanvaarden.

(Indien u geen toegang tot internet hebt, gelieve ons dit te melden. Dan sturen wij u graag per post een exemplaar van deze algemene voorwaarden.)

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

I.B.V.A "Holland"
Postbus 363
1800 AJ Alkmaar.
info@ibva.nl

TARIEFCODE A1

BELANGRIJKE OPMERKING!

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk *DE HOND VAN TANTE JEANNE* op te voeren moet de naam van auteur *BRUNO C. VAN BRABANT* vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen.

De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

Wettelijk depot D/2002/0220/058
ISBN 978-90-385-08030

© 2002 Toneelfonds J. Janssens/Bruno C. van Brabant
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

PERSONAGES

(5 dames – 4 heren)

TANTE JEANNE : excentrieke, steenrijke, oudere dame. Rentenierster.

PAUL CLUYTEN : haar neef, +/- 45 jaar, ambtenaar.

MARIAN CLUYTEN : zijn echtgenote, zelfde leeftijd, boekhoudster.

CARINA CLUYTEN : hun dochter, 20 jaar, studente rechten, optie notariaat.

SARAH : vriendin en studiegenote van Carina, 20 jaar.

BENNY CLEYMANS : +/- 25 jaar, de wijkagent met een oog voor vrouwelijk schoon.

ERIK : +/- 25 jaar, de postbode.

AGNES WILLEMS : vriendin van Tante Jeanne, een oudere dame.

GEOFFREY, LORD KINGSBOROUGH : eigenlijk al jaren dood, Brits edelman, nieuwste verovering van Tante Jeanne.

DECOR

Het stuk speelt zich af in de smaakvolle woonkamer van Paul en Marian. Links is er een deur die naar de keuken leidt. Achter een andere deur die uitgeeft naar de andere vertrekken. Een tafel en vier stoelen, een kast met telefoon, een zetel.

- Eerste bedrijf: een dag in juni.
- Tweede bedrijf, eerste tafereel: veertien dagen later, een vrijdag in juni, halfacht 's ochtends.
- Tweede bedrijf, tweede tafereel: dezelfde dag, omstreeks vijf uur 's namiddags.
- Derde bedrijf: de dag daarna, zaterdag kort voor de middag.

EERSTE BEDRIJF

(Voor het licht (of het doek) opgaat horen we het nummer ‘Who let the dog out?’)

Scène 1: Tante Jeanne – Carina

TANTE JEANNE : *(zit aan de tafel, links voor het publiek. Ze legt de tarotkaarten.)*
Carina?

CARINA : *(op uit keuken)* Ja, tante Jeanne?

TANTE JEANNE : Nu dat ge toch in de keuken bezig zijt, hebt ge niks te drinken?

CARINA : Natuurlijk, tanteke. Een taske koffie of thee?

TANTE JEANNE : Bwaak! Zie ik eruit of dat ik thee drink? Da ’s veel te fleps! En koffie drink ik alleen maar met kandijnsuiker, whisky en slagroom! Hebt ge geen fles witte wijn in de ijskast staan?

CARINA : Ja, tanteke. ‘k Geloof dat er nog een halve fles Chablis over is van deze middag. ‘k Zal eens direct een glaasje gaan halen, zie.

TANTE JEANNE : Een glaasje? Ik ken die ‘glaaskes’ hier! Mijn meid haar vingerhoed is groter! Breng die fles ook maar mee.

CARINA : ‘k Zal er eens direct voor zorgen, zie, tanteke. *(af keuken.)*

(We horen het gegrom van een vervaarlijke, grote hond)

Stil, Khazan!!! *(weer op met fles en glaasje)* Hier ben ik er al mee, tante. *(schenkt in.)*

TANTE JEANNE : Ik hoor dat ge al goed met mijne Khazan overweg kunt. Schol kind. Dat is nu ’t geheim, zie, Carina, ’t is met honden niet anders dan met mannen. Als ge er eens goed tegen blaft, worden ze wel koest! Ge moet laten voelen dat ge den baas zijt!

CARINA : Dat zal ik onthouden, tante. Zeg, over mannen gesproken... Zoudt gij eens niet in uw kaarten kunnen zien wat ik de komende weken zoal te verwachten heb?

TANTE JEANNE : Als 't dat maar is, kind... Ga zitten. *(neemt de kaarten bijeen, schudt ze en legt de stapel voor Carina)* Concentreer u op uw vraag en pak dan af in drie stapeltjes. *(Carina doet het. Jeanne neemt de kaarten weer bij elkaar en spreidt ze in een boog uit op tafel)* Doe nu uw ogen toe en... Zijt gij rechts of links?

CARINA : Wat heeft de politiek hier mee te maken?

TANTE JEANNE : God in den hogen hemel! En gij studeert rechten? Ik wil maar weten: met welke hand schrijft gij? Met uw linker of uw rechter?

CARINA : Ah, rechts.

TANTE JEANNE : Wel, dan moet ge nu uw ogen sluiten, u concentreren op uw vraag en met uw linkerhand een aantal kaarten pakken. Ik zal wel zeggen wanneer het genoeg is. *(Carina neemt tien kaarten)* Ja, da's genoeg. *(legt de kaarten in een bepaald patroon, het Keltisch Kruis)* Hier zie, dat zijt gij: de Koningin van Zwaarden en daarbovenop de Geliefden.

CARINA : Dat belooft al, hé?

TANTE JEANNE : Mond houden! Ik ben aan 't woord! De Geliefden kan inderdaad op liefde wijzen maar kan ook willen zeggen dat ge voor een paar keuzes staat. En deze kaart hier: De Gerechtigheid. Die betekent dat ge jaren geleden al beslist hebt dat ge rechten wilde gaan studeren. En hier hebben we de Drie van Pentakels. Die betekent dat ge al een paar maanden goed aan 't studeren zijt voor uw examens, binnenkort.

CARINA : Ge moogt gerust zijn: de wetteksten komen mijn oren al uit! *(gemene blik van Tante Jeanne)* Moet ik nog eens inschenken, Tanteke?

TANTE JEANNE : Doe maar, kindje. *(bekijkt de kaarten weer)* Hier, dat is interessant: in uw toekomst liggen twee Ridders na elkaar. De Ridder van Staven en die van Zwaarden. Dat zou wel eens kunnen betekenen dat ge zult moeten kiezen tussen één van die twee.

CARINA : Hebt ge er een idee van wie ze zouden kunnen zijn?

TANTE JEANNE : Wel, de Ridder van Staven beduidt nogal eens dikwijls een jonge man die met post te maken heeft. Een postbode, bijvoorbeeld. 't Kan evengoed een bode van de universiteit zijn of een piloot, natuurlijk.

CARINA : En die Ridder van Zwaarden?

TANTE JEANNE : Da 's waarschijnlijk een militair. Of een politieagent of een rijkswachter. 't Kan zelfs een douanier zijn. Hij draagt in alle geval een uniform.

CARINA : Ah, en ik ben gek op uniformen.

TANTE JEANNE : Een postbode draagt ook een uniform...

CARINA : Ja, da 's waar. Maar ik wil zeggen: ik vind mannen in uniform iets martiaals hebben, iets krijgshaftigs.

TANTE JEANNE : Mannen in uniform die trekken allemaal op mekaar. En ik zal u eens iets zeggen, hé, kindje: zet die mannen allemaal in hunnen blote en dan trekken ze ook allemaal op mekaar. En dan is er niks krijgshaftigs meer aan!

CARINA : Hoe komt het dat gij zoveel over de mannen weet, Tante Jeanne?

TANTE JEANNE : Kinneke, ik ben vijf keer getrouwd geweest en dan hebt ge het wel gezien, geloof mij!

CARINA : Vijf keer, Tante Jeanne?

TANTE JEANNE : Ja, ik kon er toch ook niet aan doen? Ze waren allemaal rijk en ze stierven allemaal jong. Hoe denkt gij dat ik miljardair geworden ben?

CARINA : En waaraan zijn ze dan gestorven? Hartaanval?

TANTE JEANNE : Nee, de eerste vier zijn gestorven nadat ze giftige paddestoelen hadden gegeten.

CARINA : Giftige paddestoelen? En de vijfde?

TANTE JEANNE : Schedelbasisfractuur. Die wou die paddestoelen niet opeten.

Scène 2: Tante Jeanne – Carina – Marian – Paul

MARIAN : (*komt op met aktetas*) Allé, Paul, laat dat eens wat vooruitgaan! Wel, wie we hier hebben, dag Tante Jeanne! Paul, spoed u eens, Tante Jeanne is op bezoek!

PAUL : (*in hal*) Ja, ja, ik kom al. (*komt op, beladen met aktetas en twee goedgevulde zakken van de supermarkt*) Ha, dag Tanteke, blij van u te zien.

TANTE JEANNE : Dag Marian (*koele begroeting*), dag m'n Pollewolleke... (*knuffel*)

PAUL : Alstublieft, Tante, ik ben geen vijf jaar meer...

MARIAN : Nee, da 's waar, Tante Jeanne, Paul heeft nu zelf al een volwassen dochter.

TANTE JEANNE : Volwassen dochter of niet, ne man blijft altijd een klein kind!

CARINA : Dag, ma. Dag m'n Pollewolleke...

PAUL : Ja, lach uw vader nog wat uit! Moet ik mijn volwassen dochter eens over mijn knie leggen?

TANTE JEANNE : Met uw handen vol zal dat moeilijk gaan, hé? En moet ik eens beginnen vertellen over al die keren dat ik u op uw blote billen gegeven heb?

PAUL : Eh, ik ga deze spullen in de keuken zetten, hé...

CARINA : Pa, kijk uit! *(Paul af)*

MARIAN : Waarom moet uw vader uitkijken? Hij kent die keuken toch, zeker?

(we horen gegrauw, gegrom en geblaf van een reusachtige hond)

PAUL : *(weer op als een duiveltje uit een doosje)* Tante Jeanne!

TANTE JEANNE & CARINA : Stil, Khazan!!! *(het wordt onmiddellijk stil)*

PAUL : Tante Jeanne, wat doet úw keelbijter in ónze keuken?

CARINA : Hij blijft hier drie weken logeren.

MARIAN & PAUL : Logeren?! Drie weken?!!

TANTE JEANNE : Ja, ik vertrek vanavond voor drie weken naar mijn vriendin in Engeland, ge weet wel, de Markiezin van Westbury. We gaan daar nogal kunnen bridgen!

PAUL : Jaja, maar kunt gij dat beest dan niet meepakken?

MARIAN : Doe niet onnozel, Paul. Ge weet toch dat een hond in Engeland niet binnen mag zonder een quarantaine van –wat is ‘t?– zes maanden?

TANTE JEANNE : Heel juist, Marian. Gij zijt tenminste met een verstandige vrouw getrouwd, Paul. Neem daar een voorbeeld aan. Nu weet ik waar uw dochter haar hersens vandaan heeft.

MARIAN : Dank u, Tante Jeanne. Maar allé, Carina! Wat hebt gij tante Jeanne nu gegeven? Die verlepte Chablis van deze middag? Ge hadt toch wel een fles Haute Sauternes uit de kelder kunnen halen?

TANTE JEANNE : Ge weet toch dat ik geen Haute Sauternes drink, Marian.

MARIAN : Nee, tante Jeanne?

TANTE JEANNE : Nee, die is veel te zoet. Daar blijven mijn valse tanden van aaneen plakken!

PAUL : Kunt gij uw hond dan niet naar een kennel brengen, Tanteke?

MARIAN : (*terzijde*) Paul, houd uw mond, denk aan de erfenis!

TANTE JEANNE : (*heel melodramatisch*) Wat, Paul? Mijne schattebout naar een kennel? Oh, dat gij zoiets durft voorstellen! Dat breekt mijn hart nu, zie. Mijn lief beesteke naar vreemde mensen brengen? In een kennel, achter tralies in een veel te klein hok? Waar dat hij waarschijnlijk te weinig en slecht eten krijgt? Ah, mijn hart!... (*zigt neer in zetel*)

MARIAN : Ziet ge nu wat ge hebt aangevangen, lomperik!?

TANTE JEANNE : Mijne Khazan is een heel speciaal dieet gewoon. Ik ga hem helemaal ondervoed terugkrijgen. Als hij ondertussen al niet gestorven is!

PAUL : Ja, zie dat ze hem giftige paddestoelen voederen!

MARIAN : Paul! Houd uw manieren! Maak u geen zorgen, tanteke, Khazan kan gerust hier blijven tot gij terugkomt uit Engeland. We zullen hem goed in de watten leggen.

TANTE JEANNE : Oh, nee!!! Hij is allergisch aan watten.

CARINA : Tante Jeanne, als uw hond een speciaal dieet gewend is, hebt ge dan misschien ook een briefke bij waar op staat wat hij allemaal wel en niet mag eten?

TANTE JEANNE : Voilà, zie mensen, da 's nu tenminste eens een jonge vrouw die haar verstand gebruikt. Groot gelijk, kind. Geef mijn 'sacoche' eens efkens?

MARIAN : Hier is uw saccoche, Tanteke.

TANTE JEANNE : (*graait ze uit Marians handen*) Blijf met uw handen van mijn saccoche, gij! Uwe vent wou mijn hondeke wel in een asiel steken! (*simuleert weer een flauwte*) Zie dat ik hem terugkrijg, vergeven van de vlooiën...

PAUL : Of met een ingeslagen kop...

MARIAN : Paul!!!

TANTE JEANNE : (*haalt papier uit handtas*) Hier staat alles op.

PAUL : (*neemt papier aan en leest*) Wablief?! Moeten wij die hond drie weken dees te eten geven? Dat kost ons een fortuin!

CARINA : Vergeet ge niet te overdrijven, pa?

MARIAN : Ja, een mondje meer, dat kan toch nooit zoveel zijn? Wat kosten nu een paar blikken Pedigree Pal of Chappy? En een doos Frolic?

PAUL : Dat zullen dan toch heel speciale blikken of dozen moeten zijn. Of hebt gij al gehoord van Pal met ganzenlever of Chappy met chateaubriand? En dan heb ik het nog niet over Frolic met truffelsmaak!

TANTE JEANNE : Ja, 'k kan er ook niet aan doen, mijne Khazan is een heel delicaat beesteke.

MARIAN : Maak u geen zorgen, tanteke, we zullen uw schatje goed verzorgen.

PAUL : Schatje! Dat beest vloog me daarjuist bijna naar de keel! En hoe moet dat met ons kat?

MARIAN : Onze kat? Wat is er met onze Prins?

PAUL : Ge weet toch dat onze Prins geen honden kan uitstaan? Hij heeft gisteren de Duitse Scheper van den beenhouwer nog doodgebeten.

MARIAN : Goed dat ge dat zegt. Carina, kindje, doe er mij eens aan denken dat ik de eerste twee weken geen gehakt meebreng van dien beenhouwer...

CARINA : Ja, ma.

TANTE JEANNE : Is jullie kat dan zo 'n vreselijke beest?

CARINA : Ja, da 's van koleire omdat hij geen tijger geworden is. Maar ge moet er niet mee inzitten, tanteke, 'k heb onze Prins opgesloten in zijn kot op de zolder. Daar moet hij maar eens drie weken tegen kunnen...

TANTE JEANNE : Da 's goed, meisje. Ik weet dat mijne Khazan bij u in goede handen is. Dat zal ik niet vergeten, dat jullie voor mijn schatje willen zorgen terwijl ik in Engeland ben. En willen jullie nu eens een taxi bellen want ik moet om zeven uur inchecken in de luchthaven.

MARIAN : Nee, nee, Tanteke. Paul zal u wel efkens naar 't vliegveld brengen, hé Paul?

PAUL : Ja? Ja natuurlijk, Tante. Met plezier, Tante! De auto staat voor de deur, Tante!

TANTE JEANNE : Allé, dan ben ik ermee weg. Ik zal een kaartje sturen, zenne. *(neemt afscheid. Paul en Tante Jeanne af)*

Scène 3: Marian – Carina

MARIAN : Ja, dan zal ik nu maar eens aan het eten beginnen.

(af keuken, groot lawaai van Khazan, direct weer op)

Da 's ook goed, hé? Dat beest wil mij nog geeneens in mijn eigen keuken laten!

CARINA : Ik snap dat niet. Ik heb toch helemaal geen last met die hond?

MARIAN : Wel, als 't zo zit, dan moogt gij drie weken voor het eten zorgen.

CARINA : Plezant voor mij.

MARIAN : Ja, kindje, we moeten allemaal offers brengen voor die erfenis.

CARINA : Da 's nu den tweede keer dat ik u van die erfenis hoor spreken. Wij zijn toch de enige familie die Tante Jeanne nog heeft? Die erfenis komt toch automatisch naar ons?

MARIAN : Als we heel lief en vriendelijk voor haar zijn ja. Zo 'n oude vrouwen zijn voor niks te betrouwen. Voor 't zelfde geld laat ze alles na aan Gaia of aan Greenpeace of zoiets. Of aan haar hond.

CARINA : Och, ma, gij ziet spoken! En daarbij: waarom zit gij zo op die erfenis te vlassen? Onze pa verdient goed zijn kost aan 't Ministerie en gij doet zelf gouden zaken met uw binnenhuisinrichting. We hebben dat geld van die erfenis toch niet nodig?

MARIAN : We hebben het niet nódig, nee. 't Is alleen maar plezant van het te hébben.

CARINA : Och, zie nu: tante Jeanne is haar kaarten vergeten.

MARIAN : Ik dacht al! Was ze weer bezig met haren hocus-pocus?

CARINA : Ja, ze heeft de kaarten voor mij gelegd. 't Was heel interessant: ze zei dat ik goed bezig ben met mijn studies en dat ik in de nabije toekomst zal moeten kiezen tussen twee mannen in uniform. En toen zijn jullie thuisgekomen en die laatste vier kaarten heeft ze niet meer kunnen uitleggen.

MARIAN : Vraag het haar dan maar als ze terug is uit Engeland.

(er wordt gebeld)

Doet gij eens open, Carina?

CARINA : Ik zal wel gaan opendoen, ma. *(af)*

Scène 4: Marian – Carina – Benny

MARIAN : *(ruimt de kaarten bijeen)* Tante Jeanne met haar kaarten! 'k Heb altijd al gezegd dat het een toverheks is! Zo precies of ge kunt met een paar stukskes karton met een tekening op, de toekomst voorspellen! *(begint het cliché van Madame Zaza, de Waarzegster uit te beelden. Halverwege komen Carina en Benny op)* Io vivat! Io vivat! Nostrorum sanitas! Io vivat! Io vivat! Nostrorum sanitas! Hoc est amoris poculum, doloris est antidotum.

CARINA : Gaat het niet, ma?

MARIAN : Altra tempora, non altri mores... Hé, watte? Nikske, kind. Is dat die mens die gebeld heeft? Aangenaam, meneer...

BENNY : Mijne naam is Cleymans. Benny Cleymans. Hoofdbrigadier Benny Cleymans, madame Cluyten. De politie is uwe vriend, madame!

MARIAN : Blij van dat te horen...

BENNY : Maar gij, madame Cluyten, gij zijt mijne vriend niet...

MARIAN : Blij van dat te horen!

BENNY : Want ik heb klachten over u, madame Cluyten!

MARIAN : Waarom? Ben ik weer door het rood gereden, of is m'n achterlicht kapot?

CARINA : En die deuk in den achterbumper is van mij.

BENNY : Met uwen achterbumper is niks mis, heb ik al gezien *(geeft Carina een flinke klets op haar zitvlak)* Neenee, madame Cluyten, ik heb klachten van uw burenen: ze beweren dat gij hier 'ne gevaarlijken hond hebt zitten.

CARINA : Ne gevaarlijken hond? Maar allé, meneer-den-hoofdbrigadier-van-politie, wij hebben geen hond. Of ja, den hond van Tante Jeanne, die logeert hier. Maar dat is zo 'n lief beest, meneer-den-inspecteur-van-politie, die doet geen vlieg kwaad. We laten hem zelfs in de keuken.

MARIAN : 't Spijtige is dat dien hond mij niet in de keuken laat...

BENNY : Dus de burenen hebben gelijk: die hond is gevaarlijk. Waarom liegt gij tegen mij, juffrouw Cluyten?

CARINA : Maar ik lieg niet. 'k Zal 't u bewijzen, ik zal eens iets gaan halen in de keuken. Hebt gij soms goesting in een pintje, meneer de hoofdbrigadier?

BENNY : Nooit tijdens de diensturen, juffrouw Cluyten.

CARINA : Ge moogt Carina zeggen, meneer de hoofdbrigadier.

BENNY : Ik heet Benny, Carina.

MARIAN : Benny en Carina... 't is zo eens iets anders als Johnny en Marina.

CARINA : Niet onnozel doen, ma, 't staat u niet. Een colake, Benny?

BENNY : Fanta Pomelo hebt ge niet in huis zeker?

CARINA : Wat is 't? Gaat ge de kieskeurige uithangen?

BENNY : Neenee, Carina, een cola is goed.

(Carina afkeuken)

Zonder dat ge 't kwalijk neemt, madame Cluyten, uw dochter is een knap meisje. Dat heeft ze zeker van u.

MARIAN : Ge moet geen siroop aan mijn baard komen smeren.

BENNY : Gij hebt geen baard, madame Cluyten. Gij gebruikt Mach 3, zeker?

MARIAN : Neeje, de nieuwe Veet, die ruikt zo lekker... Wat weet gij van ontharen, snotneus? Ge hebt nog geeneens een snor. En dat noemt zich politieagent!

BENNY : Dat is nu cliché, hé madame Cluyten. Precies of een man zonder snor zou geen politieagent kunnen zijn...

MARIAN : Och, den ene zegt dit en den andere zegt dat, maar 'ne smoel zonder snor is precies een bloot gat...

BENNY : Madame Cluyten! *(houdt zich in en begint te lachen)* Sorry, ge hebt gelijk, madame Cluyten. Uw gezicht is er een sprekend voorbeeld van!

MARIAN : Wablieft?! Wilt gij soms zeggen dat... *(plots hevige pijn in haar ingewanden)* Ah! Dat doet zeer!

BENNY : *(plots bezorgd en geschrokken)* Oei, madame Cluyten, wat scheelt er?

MARIAN : Aaaaah! Een stekende pijn! *(valt in stoel of zetel)*

BENNY : Waar?

MARIAN : Hier!

BENNY : In uw buik?

MARIAN : Ja en nee. 't Gaat over en weer. Van mijn buik tot aan mijn keel... en terug.

BENNY : Dan weet ik al wat het is.

MARIAN : Ja? Watte?

BENNY : Da 's 'ne scheidt, madame Cluyten.

MARIAN : 'ne Scheet?!

BENNY : Ja, madame, want uw gezicht trekt zo goed op uw gat dat hij niet weet langs waar hij eruit moet...

MARIAN : Watte? (*neemt pistool van Benny*) Ik denk dat de politie het vanaf vandaag met 'ne man minder zal moeten stellen...

CARINA : (*op uit keuken met glas*) Hier is uw cola, Benny. Hebt gij ondertussen mijn moeder al wat beter leren kennen? Ma, zijt gij nu zot geworden?! Doe dat kanon weg! (*inspecteert het wapen*)

BENNY : Uw zaak wordt er niet beter op, madame Cluyten! Tegenwerking van de politie, het bedreigen van een ambtenaar in functie, en dan nog wel met zijn eigen pistool! Hier gaat de procureur nogal eens van snoepen!

CARINA : (*heel lief en aanhalig*) Dat betwijfel ik ten zeerste, Benny.

BENNY : Ge moet niet komen flemen, Carina. En waarom zou de procureur hier niet van snoepen?

CARINA : Omdat ge het hem niet gaat vertellen, Benny.

BENNY : Nee? En waarom niet?

CARINA : Zie, ten eerste is het uw eigen wapen, hé?

BENNY : Ja.

CARINA : Dan weet gij even goed als ik dat er geen kogels in de lader steken en dat ge dus geen ogenblik in gevaar waart. Juist?

BENNY : Juist. Maar bedreiging van een ambtenaar in functie, zelfs met een ongeladen wapen, blijft een heel serieuze aanklacht. Daar lacht een procureur niet mee!

CARINA : Nee, en zeker niet als hij te weten komt dat die ambtenaar in functie zijn wapen heeft laten afpakken gelijk het eerste het beste klein jongetje. En dan nog door een vrouw die niets van wapens afweet want de veiligheidspal stond nog op. Dat klinkt niet zo best om aan de procureur te vertellen, hé?

BENNY : Nee, ge hebt gelijk. Madame Cluyten, we zullen dit voorvalletje maar best vergeten.

CARINA : Ik wist wel dat ge rede zoudt verstaan.

MARIAN : 't Is goed te horen dat ons Carina voor advocate studeert, hé, Benny?

CARINA : Ma!!!

BENNY : Hé, maar dat is niet eerlijk, hé! Zo kan ik nooit winnen!

MARIAN : Waarom mag Benny niet weten dat gij rechten studeert?

CARINA : Dat zal ik u dadelijk wel uitleggen. Als we onder vier ogen zijn!

BENNY : Ja, dan ben ik er maar eens mee weg. Maak niet te hard ambras of die sjauwel van hiernaast hangt weer aan mijn telefoon met een klacht over burengerucht en dan moet ik nog eens terugkomen.

CARINA : Ik zal u wel buiten laten, Benny. *(beiden af)*

MARIAN : “Ik zal u wel buiten laten, Benny.” Ochotttekens, toch.

(Paul op)

Scène 5: Marian – Paul – later Carina

MARIAN : Zijt gij nu al terug van 't vliegveld?

PAUL : Nee, 'k heb gedaan of dat er iets aan de auto mankeerde en Tante Jeanne op de Rooseveltplaats in een taxi geduwd.

MARIAN : Ha zo.

PAUL : En waarom staat ons Carina daar in het halleke tongen te draaien met onze wijkagent?

MARIAN : Wablieft? En gij hebt ze laten doen? Wat voor een vader zijt gij?

PAUL : Allé, Marian, ze is twintig jaar, hé! Hoe oud waren wij toen dat wij bij u thuis in 't halleke stonden te vrijen?

MARIAN : Zeventien jaar. Maar mijn vader zou ons niet laten doen hebben.

PAUL : Hoe kunt gij dat nu weten, de mens was toen al vijf jaar dood. Daarbij: gij hadt drie oudere zusters die toen al getrouwd waren. Uw vader zou dat intussen al wel gewoon geworden zijn, zeker?

(Carina op)

MARIAN : Héwel, wat was dat daar allemaal in 't halleke?

CARINA : Ge moet nu niet ineens over iets anders beginnen, ma. Waarom moest gij aan Benny vertellen dat ik rechten studeer? Politie mannen en advocaten, dat gaat gewoonlijk niet goed samen. En zie dat hij op de gedachte was gekomen dat ik misschien wel eens procureur zou kunnen worden en dat hij met zijn toekomstige superieur zou beginnen vrijen. Ik heb nogal wat mogen doen om mijn eerste kus te krijgen.

MARIAN : Ge moet mij gene franken teut geven! En daarbij, advocate of niet, procureur of niet, hij was al verkocht toen hij u de eerste keer zag. Of hebt ge niet gehoord dat hij zei dat er met uw achterbumper niks mis is?

CARINA : (*aait haar achterwerk*) Gehoord én gevoeld, ja!

PAUL : Wat is er hier allemaal aan de gang, zeg?

CARINA & MARIAN : Moei er u niet mee!

PAUL : Nee, 'k zal mij een beetje niet bemoeien met wat er in mijn eigen huis gebeurt! God in den hogen hemel! Ik ga vijf minuten buiten om mijn tante in een taxi te zetten, ik kom terug, ik vind mijn dochter in de armen van de wijkagent en jullie zitten ineens in mekaars haren en ik zou me niet mogen moeien?!

MARIAN : Ge moet u niet zo opwinden, schat, da 's slecht voor uw hart. Een borreltje?

PAUL : Da 's dan wel goed voor mijn hart, zeker? Maar ge hebt gelijk, ik kan een aperitiefke gebruiken. Geeft mij maar een whisky'tje. Wat eten we, trouwens?

MARIAN : Dat zal ervan afhangen wat onze liefvallige dochter wil klaarmaken.

PAUL : Hoe? Gaat gij in staking?

MARIAN : Ik kan niet anders, die lekkere hond van uw lekkere Tante Jeanne wil mij niet in mijn eigen keuken laten. Carina wel.

PAUL : Wil dat dan zeggen dat ons Carina drie weken voor het eten moet zorgen? Dat zal zeker niet goed zijn voor mijn hart. Om van mijn darmen maar te zwijgen!

CARINA : Zeg pa, ik kan wel koken, hé!

MARIAN : Als ge tenminste niet staat te dromen over uwe knappe van de zilverknopgilde en alles laat aanbranden.

CARINA : Ma, wat hebt gij feitelijk tegen Benny?

MARIAN : Niks, zolang hij zijn handen van mijn dochter houdt. Wat ik mij afvraag is wat gij in hem ziet. 't Is maar een simpele wijkagent. Een toekomstige

advocate moet toch minstens met een advocaat trouwen, of met een procureur of een rechter?

CARINA : Wie klappt er hier over trouwen? Het duurt nog minstens vier jaar voor ik advocate ben. En ik zal misschien wel met een rechter of een procureur trouwen als de tijd daar is. Maar ik ben een gezonde, jonge vrouw van twintig jaar. Zoudt gij graag hebben dat ik de eerste vier jaar geen seks heb, misschien? Begin dan maar al batterijen voor mijn vibrator in te slaan!

MARIAN : Ik heb u gezegd van mij gene franken teut te geven! Naar uw kamer!

CARINA : Met plezier! *(af)*

PAUL : En wie gaat er nu koken, slimmeke?

MARIAN : God, da 's waar ook! Carina, kindje, dat was niet zo gemeend...

CARINA : *(terug op)* Ge moet nu niet komen flemen. Weet ge wat, bestelt 'ne pizza!

PAUL : Hé ja, da 's lang geleden.

MARIAN : Héwel ja, 'k zal een pizza bestellen. Gij moet niet denken dat ge onmisbaar zijt. Naar uw kamer!

CARINA : 'k Ben al weg, zie! *(af. Steekt haar hoofd om de hoek)* En gaat gij dan met de hond buiten, ook, make? En geef hem gelijk zijn eten... *(af)*

PAUL : Nu staat ge daar schoon, hé? Met uw zenuwachtig gedoe!

MARIAN : Dat komt door u.

PAUL : Door mij?

MARIAN : Ja, gij máákt mij zenuwachtig! Weet ge wat? Ik zal die pizza's wel bestellen. Gaat gij dan aan Carina vragen of ze terug naar beneden wilt komen om voor de hond te zorgen.

PAUL : Jaja, gij breekt de potten en ik kan weeral de scherven gaan lijmen! *(af)*

MARIAN : *(neemt telefoon)* Pronto? Pizzeria Giancarlo? Is 't Giancarlo zelf? 't Is Marian Cluyten, hier, buongiorno. Ja, da's weer efkens geleden, hé? Zeg, ik wil drie pizza's bestellen: een pizza all' funghi, een pizza all' spinaci en een pizza quattro stagioni. Ja, ge weet de weg, hé? Tot straks.

(Paul en Carina op)

Zo, die pizza's zijn onderweg.

CARINA : Ge hebt er voor mij toch een met spinazie besteld?

MARIAN : Jaja, kindje. Wilt gij efkens voor Khazan zorgen?

CARINA : (*opent keukendeur*) Khazan? We gaan wandelen. Breng uw *laisse* eens?

(we horen één enkele zware blaf en een zware, metalen hondenketting vliegt vanuit de keuken door de woonkamer)

Zeg, zo geven ze de koning zijn handschoenen ook! (*gaat ketting oprapen*)

PAUL : Ja, en dan zeggen ze er nog ‘arré!’ bij.

CARINA : Ge zijt niet geestig, pa! (*af keuken*) Kom, Khazan, we zijn weg.

MARIAN : Carina?

CARINA : (*op in de deur. Ze heeft de halsband om haar pols en we zien een stukje ketting.*) Ja ma, wat zal ’t nu weer zijn? (*een ruk aan de ketting*) Khazan, niet trekken!

MARIAN : Gaat gij langs achter buiten met die hond?

CARINA : Da’s de kortste weg, hé ma?

PAUL : Zie er dan maar op toe dat die hond niet in mijnen hof schijt! En dat hij geen putten graaft, ik heb juist peekes gezaaid.

MARIAN : En zorg dat hij zijn slijkpoten afveegt voor hij terug binnenkomt.

CARINA : Ja ma. (*ruk aan ketting, Carina vliegt van de scène*)

PAUL : En dan heeft ze nog niet het fatsoen van die deur dicht te doen, zenne! (*gaat deur sluiten.*)

(Telefoon rinkelt.)

Hallo, met Paul Cluyten? Ha, dag Tante Jeanne, wat nieuws? Ha, ge zijt goed aangekomen op ’t vliegveld, ’t doet me plezier, Tanteke. Over een kwartier vertrekt uw vlucht? Allé, goeie reis, hé, Tante. Wat? Jaja, uwe Khazan is bij ons Carina echt in opperbeste handen, ge kunt op uw twee oren slapen. Nee, Tanteke, ik kan hem niet aan de lijn geven, ons Carina is er juist mee gaan wandelen. Ja, da’s spijtig, hé. Ja, belt straks nog maar eens terug als ge geland zijt. Ja, dag Tante Jeanne.